

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Statutární město Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 2336/8, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2015, č. j. MF-23820/2014/12, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 10. 2017, č. j. 15Af 23/2015 - 89, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) zrušil výrokem I. rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č. j. 15Af 23/2015 - 89, rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2015, č. j. MF-23820/2014/12, a výrokem II. uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci uvedeného rozsudku. Zrušeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad (dále jen „správce odvodu“) ze dne 17. 12. 2013, č. 32/2013, č. j. RRSZ 13520/2013 (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 25. 2. 2014, č. j. RRSZ 4492/2014), jímž správce odvodu podle § 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „rozpočtová pravidla“), a podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně u projektu reg. č. CZ.1.09/1.1.00/15.00582 s názvem „*Sektorové centrum – demolice*“ ve výši 709 302 Kč. Povinnost odvodu následně správce odvodu žalobci částečně prominul svým rozhodnutím ze dne 15. 1. 2014, č. j. RRSZ 915/2014, a to ve výši 90 % konečné výše odvodu, a žalobce tak byl povinen uhradit neprominutou část odvodu ve výši 70 931 Kč (což již učinil, jak vyplývá z dokumentu č. 18 předloženého správního spisu).

[2] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se domáhá zrušení uvedeného rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž součástí je i návrh na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

[3] Tento návrh stěžovatel odůvodnil především újmou, která by byla způsobena právními následky případného rozhodnutí žalovaného vydaného v rozporu se zákonem za situace, kdy by nebylo postaveno najisto, zda skutečně došlo k porušení rozpočtové kázně.

[4] Dále stěžovatel uvedl, že s veřejnými prostředky lze nakládat opět pouze v souladu se zákonem, potažmo s ustanovením § 14 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o majetku České republiky“), dle něhož majetek státu musí být využíván účelně a hospodárně k plnění funkcí státu a k výkonu stanovených činností a příslušná organizační složka je povinna důsledně využívat všechny právní prostředky při uplatňování a hájení práv státu jako vlastníka.

[5] Na závěr stěžovatel zdůraznil, že přiznání odkladného účinku je zjevně ve veřejném zájmu, který spatřuje ve svém *„zákonném a legitimním rozhodování, jakožto ústředního správního orgánu státní správy, jenž je vázán principem enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí zakotvenou Listinou základních práv a svobod a dále zásadou zákonnosti, dle které správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.“*

[6] Žalobce považuje návrh na přiznání odkladného účinku podaný stěžovatelem za nedůvodný. Konkrétně žalobce uvedl, že z vyjádření stěžovatele neplyne, že *„by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu“*. Provedení nového řízení před žalovaným nelze považovat za vznik jakékoliv újmy.

[7] Žalobce dále považuje za zcela irelevantní závěry žalovaného ohledně nakládání s veřejnými prostředky, neboť hospodárné nakládání s veřejnými prostředky je obecnou zásadou platnou pro celý veřejný sektor.

[8] Podle § 107 s. ř. s. *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně.*

[9] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[10] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. K přiznání odkladného účinku, tím spíše, je-li navrhován správním orgánem, by proto mělo docházet pouze ojediněle a za přísných podmínek (viz k tomu detailní rozbor v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS, body 24 až 33, zvláště bod 25, včetně tam uvedeného odkazu na prejudikaturu), a rozhodně ne kvůli „běžnému“ ohrožení zájmu na výběru daní či jiných obdobných plateb (viz tamtéž bod 30).

[11] Stěžovatel ve svém návrhu nepředložil žádné plausibilní tvrzení, a logicky je tedy ani nemohl osvědčit, že výkon či účinky napadeného rozsudku by vedly ke vzniku významné újmy, nepoměrně větší, než kdyby účinky rozsudku byly odloženy. Omezil se

pokračování

pouze na tvrzení, že jeho nové rozhodnutí vydané v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu by mohlo být potenciálně v rozporu se zákonem, přičemž podle něho existuje veřejný zájem na jeho zákonném a legitimním rozhodování. Dále uvedl, že majetek státu musí být využíván účelně a hospodárně k plnění funkcí státu. Taková obecná tvrzení, jakkoli sama o sobě správná, nemohou být považována za tvrzení o vzniku nepoměrně větší újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., resp. vysvětlení, v čem újma a její intenzita spočívá.

[12] Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl, na rozhodnutí krajského soudu se hledí jako na rozhodnutí zákonné, věcně správné a jako takové vykonatelné, a to přesto, že proti němu byla podána kasační stížnost. Té totiž zákonodárce nepřisoudil automatický odkladný účinek. Pokud by přistoupil Nejvyšší správní soud na obecné tvrzení stěžovatele, že je nutno posekat s účinky rozhodnutí krajského soudu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tak, aby bylo zajištěno, že následně vydá stěžovatel (žalovaný) nové zákonné rozhodnutí, a aby využíval účelně a hospodárně majetek státu, jednalo by se o popření ustanovení § 107 s. ř. s., neboť taková argumentace je aplikovatelná v každém řízení o kasační stížnosti proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu. Toto však není a nemá být smysl kasační stížnosti, která je mimořádným opravným prostředkem a nemá ze zákona odkladný účinek.

[13] Stěžovatel ve svém návrhu, kromě již uvedených obecných tvrzení, netvrdil, že by se v nyní projednávané věci mělo jednat o situaci zcela ojedinělou a závažnou. I s ohledem na výši odvodu, o nějž se vede spor, tj. o částku ve výši 70 931 Kč, je očividné, že se o takovou situaci nejedná.

[14] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neprokázal, že výkon či účinky napadeného rozsudku by vedly ke vzniku nepoměrně větší újmy, Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[15] Nejvyšší správní soud zároveň dodává, že z rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé.

[16] Na okraj pak Nejvyšší správní soud dodává, že podávání návrhů na přiznání odkladného účinku, které zjevně nemají ve světle stálé judikatury naději na úspěch, soudy zbytečně zatěžuje a prodlužuje u nich délku rozhodování, aniž by to bylo čemukoli k užitku. Orgány veřejné moci by se měly takových návrhů vyvarovat, jelikož jde zjevně o jednání v rozporu s principem dobré a účelně (a tedy i hospodárně!) vykonávané správy; výjimkou by samozřejmě bylo, pokud by přišly s propracovanou argumentací směřující k překonání dosavadní judikatury.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu